

Daiktinis įrodymas 397-H/5

2012 m. rugsėjo 21 d. 6.40 val. įrašo transkripcija.

Tema: skambutis [REDACTED] pagalbos numeriu. Dispečeris: pareigūnė Klara Salgado.

Dispečeris: Skubioji pagalba. Iš kur skambinate?

X: ...

Dispečeris: Pone, negirdžiu jūsų. Iš kur skambinate?

X: Aš esu Džesas.

Dispečeris: Turite pasakyti man visą vardą, pone.

X: Džesas Belmanas.

Dispečeris: Kiek tau metų, Džesai?

X: Dešimt.

Dispečeris: Iš kur skambini?

X: Iš savo namų.

Dispečeris: Ar galėtum pasakyti man adresą?

X: ...

Dispečeris: Džesai, ar gali man pasakyti adresą?

X: Gyvenu [REDACTED] [REDACTED].

Dispečeris: Gerai. Kas nutiko? Žinai, kad čia policijos numeris, taip? Kodėl paskambinai?

X: Žinau. Jie negyvi.

Dispečeris: Džesai, sakei „jie negyvi“?

X: ...

Dispečeris: Džesai, ar tu dar ten? Kas negyvi?

X: Taip. Visi. Visi negyvi.

Dispečeris: Tai ne pokštas, taip, Džesai?

X: Ne, poniam.

Dispečeris: Gali papasakoti, kaip viskas įvyko?

X: Taip.

Dispečeris: Džesai, ar tu dar ten?

X: Taip.

Dispečeris: Kodėl man nepapasakoji? Neskubėk, jei nori.

X: Taip. Jis atėjo vakar vakare. Mes vakarieniavome.

Dispečeris: Kas atėjo?

X: ...

Dispečeris: Džesai, kas?

X: Jis juos nušovė.

Dispečeris: Gerai, Džesai. Noriu tau padėti, bet dabar tu turi padėti man. Gerai?

X: Gerai.

Dispečeris: Sakai, kad vakarienės metu kažkoks vyras atėjo į namus ir pradėjo šaudyti?

X: Taip.

Dispečeris: Jis į tave nešovė, o paskui išėjo. Tau viskas gerai, taip?

X: Ne.

Dispečeris: Džesai, nori pasakyti, kad tu sužeistas?

X: Ne. Jis neišėjo.

Dispečeris: Vyras, kuris šaudė, vis dar ten?

X: ...

Dispečeris: Džesai, prašau, atsakyk man.

X: Jis sako, kad turite atvykti. Turite atvykti tuoj pat.

Skambutis nutrauktas. Įrašo pabaiga.

1

Gatvė atgijo likus keletui minučių iki šešių.

Šiukšliavežiai surinko atliekas iš konteinerių, išrikiuotų priešais namus kaip paklusnūs kareivėliai. Paskui pajudėjo mašina, besisukančiais šepėčiais valanti asfaltą. Netrukus po to atriedėjo sodininkų furgonėliai. Nuo anglišku pievelių ir takelių buvo nurinkti lapai, išrautos piktžolės, gyvatvorės apkarpytos iki idealaus aukščio. Atlikę savo darbą, jie išvažiavo, palikdami tvarkingą pasaulį ir ramią tylą.

Laimingoji vieta buvo pasirengusi sutikti savo laiminguosius gyventojus, – pagalvojo Mila.

Naktis praėjo ramiai. Šioje vietoje visos naktys buvo tokios. Apie septynias namai pradėjo tingiai keltis. Kitapus langų tėvai, motinos ir vaikai džiugiai ruošėsi jų laukiančiai naujai dienai.

Dar viena laimingo gyvenimo diena.

Sėdėdama savo *Hyundai* kvartalo pradžioje ir žvelgdama į juos, Mila nė kiek nepavydėjo, nes žinojo, kad kiek pakrapščius auksinį paviršių, visuomet išlenda kas kita. Kartais tikras, iš šviesų ir šešėlių susidedąs paveikslas, kaip kad ir turėtų būti. Bet kartais ten žiojėdavo juodoji skylė. Tos alkanos bedugnės puvėsių dvokas parbloksdavo ir pasirodydavo, kad iš gelmių kažkas kužda tavo vardą.

Mila Vaskez puikiai pažinojo tamsos viliones. Ji šoko su šešėliais nuo tos dienos, kai gimė.

Spragtelėjo pirštais, stipriau suspausdama kairės rankos smilių. Nestiprus skausmas paskatino ją neprarasti koncentracijos. Netrukus ėmė varstyti namų durys. *Šeimynėlės pamažu palieka juos, kad susiremtų su pasaulio iššūkais, kurie joms visuomet per lengvi*, – pagalvojo Mila.

Ji matė, kaip Koneriai išeina iš namų. Tėvui, advokatui Koneriui, buvo keturiasdešimt metų. Pilkas nepriekaištingas kostiumas slėpė atletišką figūrą, šiek tiek žilsvi plaukai išryškino įdegusį veidą. Mama buvo blondinė, vis dar išlaikiusi merginos figūrą bei veidą. Laikas niekuomet jos nenuskriaus, Mila tuo neabejojo. Ir dar buvo mergaitės. Vyresnioji ėjo į vidurinę. Mažoji – tikras garbanų krioklys – dar tik į darželį. Jos buvo tėvų kopija. Jei kas nors dar abejotų evoliucijos teorija, Mila būtų išsklaidžiusi tas abejones parodydama jiems Konerius. Jie buvo gražūs, tobuli ir, savaime aišku, galėjo gyventi tik tokioje laimingoje vietoje.

Pabučiavęs žmoną ir dukras, advokatas įsėdo į *Audi A6* ir nuvažiavo siekti savo sėkmingos karjeros. Moteris įlipo į žalią *Nissan* visureigį ir nuvežė mergaites į mokyklą. Tuomet Mila išlipo iš savo seno automobilio, kad įsibrautų į Konerių namą ir gyvenimą. Nepaisant karščio, ji vilkėjo treningą. Vasara baigėsi vos prieš dieną, bet jei būtų apsivilkusi marškinėlius su šortais, randai būtų pritraukę daug daugiau dėmesio. Remiantis apskaičiavimais, atliktais praėjusiomis stebėjimo dienomis, ji turėjo vos keturiasdešimt minučių, kol ponja Koner grįš namo.

Keturiasdešimt minučių išsiaiškinti, ar laimingoji vieta slepia vaiduoklį.

Jau keletą savaitių Koneriai buvo jos tyrimų objektas. Viskas prasidėjo atsitiktinai.

Dingimo bylas narpliojantys policininkai negali sėdėti prie stalo ir laukti pranešimų, nes kartais dingusysis neturi šeimos, kuri galėtų ką nors pranešti. Mat yra užsienietis arba jau seniai nutraukė ryšius su giminaičiais, arba tiesiog yra vienas pasaulyje.

Mila juos vadino pasmerktaisiais.

Tai žmonės, kuriuos supo tuštuma, bet jie nė neišsivaizdavo, kad vieną dieną ši juos praris. Todėl pirmiausia reikėjo surasti bylą, o tik paskui dingusį žmogų. Ji vaikščiojo gatvėmis, šukuodama nevilties pilnas vietas, kur šešelis kanda kiekvieniame žingsnyje ir niekuomet nepalieka tavęs vieno. Bet žmonės dingdavo ir emociškai sveikoje bei saugioje aplinkoje.

Pavyzdžiui, vaikai.

Galėjo atsitikti – ir, deja, atsitikdavo – kad į įprastą rutiną įsisukę tėvai nepastebėdavo kokio nors mažo, bet esminio pokyčio. Gali būti, kad jiems nieko nežinant kažkas už namų ribų priartėdavo prie jų vaikų. Vaikai linkę jausti kaltę, kai sulaukia dėmesio iš suaugusiojo, mat kyla neišsprendžiamas konfliktas tarp dviejų pamokymų, kuriuos paprastai duodavo tėtis ir mama: mandagiai elgtis su vyresniaisiais ir vengti kontakto su nepažįstamaisiais. Kad ir kaip bepasielgtum, visuomet bus ką slėpti. Tačiau Mila atrado puikų šaltinį, padedantį išsiaiškinti tai, kas vyksta vaiko gyvenime.

Dėl to ji kiekvieną mėnesį lankėsi vis kitoje mokykloje.

Kai mažųjų moksleivių nebūdavo klasėse, ji paprašydavo leidimo po jas pasidairyti. Mila stabtelėdavo peržvelgti ant sienų sukabintus piešinius. Tuose vaizduotės pasauliuose dažnai slėpėsi tikras gyvenimas. Ypač slapti išgyvenimai, kuriuos vaikai kaip kempinė susiurbdavo ir išliedavo. Milai patiko lankytis

mokyklose. Ypač viliojo kvapas – vaškinių kreidelių, popieriaus klijų, naujų knygų ir kramtomosios gumos. Tai keistai ją ramino ir darė įspūdį, kad negali nutikti nieko bloga.

Mat suaugusiajam pačios saugiausios vietos yra tos, kur yra vaikų.

Per vieną iš tų apsilankymų tarp dešimčių ant sienos sukabintų piešinių Mila pastebėjo tą, kuris priklausė jaunėlei Konerių dukrai. Mokslo metų pradžioje ji atsitiktinai pasirinko tą darželį ir nuvyko ten pertraukos metu, kai vaikai buvo kieme. Akimirką ji stabtelėjo jų mažame pasaulėlyje, mėgaudamasi fone aidinčiais džiaugsmingais šūksniais, sklindančiais iš lauko.

Mažosios Koner piešinyje Milos dėmesį patraukė pavaizduota laiminga šeima. Mama, tėtis, sesutė ir pati mažylė ant pievelės priešais namą. Graži diena, besišypsanti saulė. Visi keturi laikėsi susikibę už rankų. Tačiau atokiau nuo pagrindinės scenos buvo detalė, kuri ten nederėjo. Penktas veikėjas. Jis iškart sukėlė Milai keistą nerimą. Atrodė, kad jis sklendžia ore ir neturi veido.

Vaiduoklis, – išsyk dingtelėjo Milai.

Ketino nesukti sau galvos, bet po to ėmė dairytis ant sienos kitų mergaitės piešinių ir pamatė, kad visuose juose pavaizduota paslaptingoji būtybė.

Toji detalė buvo pernelyg tiksli, kad būtų galima laikyti ją vien atsitiktinumu. Nuojauta liepė pasigilinti.

Taigi ji paklausinėjo mergaitės auklėtoją, kuri buvo labai maloni ir patvirtino, kad vaiduoklių istorija tęsėsi jau kurį laiką. Ji taip pat paaiškino, kad, remiantis patirtimi, nėra ko nerimauti – dažniausiai taip nutikdavo po giminaičio ar pažįstamo žmogaus mirties, vaikai tokiu būdu išgyvendavo netektį. Dėl šventos ramybės auklėtoja pasiteiravo ponios Koner. Nors pastaruju metu šeimoje nebuvo mirčių, prieš kurį laiką mažoji susapnavo naktinį košmarą. Tai ir galėjo būti to priežastimi.

Tačiau iš vaikų psichologų Mila sužinojo, kad vaikai realioms asmenims neretai priskiria pramanytų personažų – ir nebūtinai neigiamų – bruožus. Taip nepažįstamasis gali tapti vampyru, taip pat simpatišku klounu ar net Žmogumi Voru. Vis dėlto visuomet lieka detalė, kuri išduoda antrininką, iš naujo paversdama jį žmogumi. Ji prisiminė Samantos Hernandez bylą, kur mergaitė kasdien parke prie jos priedavusį žilabarzdį vyrą nupiešė kaip Kalėdų Senelį. Tik piešinyje, kaip ir tikrovėje, ant dilbio jis turėjo tatuiruotę. Bet niekas neatkreipė į tai dėmesio. Taigi tam niekingam padarui, kuris ją pagrobė ir nužudė, pakako tik pažadėti dovanų.

Mažosios Koner atveju viską išduodanti detalė buvo pasikartojimas.

Mila neabejojo, kad mergaitę kažkas išgąsdino. Reikėjo išsiaiškinti, ar tai reali būtybė ir, svarbiausia, ar nepavojinga.

Kaip visada, tėvų nutarė neperspėti. Buvo beprasmiška kelti paniką ar nepagrįstą nerimą vien dėl neaiškaus įtarimo. Mila ėmė stebėti mažąją Koner, kad nustatytų asmenis, su kuriais ji kontaktuodavo už namų ribų ar tomis retomis akimirkomis, kai būdavo toli nuo akylo tėvų žvilgsnio, pavyzdžiui, darželyje ar šokių būrelyje.

Joks nepažįstamasis nerodė mergaitei ypatingo dėmesio.

Jos įtarimai nepasitvirtino. Taip nutikdavo dažnai, bet jai nerūpėjo, kad veltui iššvaistė tiek darbo dienų, jei atlygis už tai buvo palengvėjimas.

Vis dėlto iš gryno atsargumo ji nutarė aplankyti ir vyresniosios Konerių dukters mokyklą. Jos piešiniuose nebuvo jokių įtartinų detalių. Tačiau anomalija slėpėsi pasakoje, kurią mokytoja uždavė parašyti namų darbams.

Mergaitė pasirinko rašyti siaubo istoriją, kurios pagrindinis veikėjas – vaiduoklis.

Galbūt tai tebuvo vyresniosios sesers fantazijos vaisius, sukurtas pagąsdinti jaunėlę. Arba galutinis įrodymas, kad tai ne įsivaizduojamas žmogus. Galbūt faktas, kad Mila nematė jokio įtartino pašalinio, reiškė, kad grėsmė buvo kur kas arčiau, nei ji iš pradžių manė.

Tai buvo ne pašalietis, o namiškis.

Todėl ji nusprendė dar patyrinti, šįsyk – Konerių namuose. Ir jai reikėjo pasiversti kuo kitu.

Nebe vaikų ieškotoja, o vaiduoklių medžiotaja.

Buvo beveik aštuonios ryto, Mila įsikišo išjungto MP3 grotuvo ausines ir, stengdamasi atrodyti kaip bėgikė, greitai įveikė kelio atkarpą, skiriančią ją nuo takelio į namą. Kai atsidūrė šalia Konerių namo, staigiai metėsi į dešinę ir palei namo sieną nuslinko iki galinio kiemo. Iš pradžių pabandė prasmukti pro užpakalines duris, po to pro langus. Jie buvo uždaryti. Jei būtų radusi atvirą įėjimą ir kas nors būtų ją užklupęs, būtų galėjusi pasiteisinti, jog įsibrovė į namus vedama įtarimo, kad juose vagis. Tai nebūtų jos išgelbėję nuo kaltinimo pažeidus asmens būsto neliečiamumą, bet taip būtų turėjusi daugiau šansų išsisukti. Bet dabar, išlauždama spyną, ji beprasmiškai ir kvailai rizikavo.

Mila vėl pagalvojo apie ją ten atvedusią priežastį. Buvo neįmanoma paaiškinti šios instinktyvios nuojautos, visi policininkai tai žinojo. Tačiau jos atveju visuomet veikė nugalimas potraukis peržengti ribą. Ji juk negalėjo pasibelsti į Konerių duris ir pasakyti: „Sveiki, kažkas man kužda, kad jūsų dukroms gresia pavojus dėl vaiduoklio, kuris galbūt yra realus asmuo.“ Taigi, kaip dažnai atsitikdavo, nerimas nugalėjo sveiką protą: ji grįžo prie užpakalinių durų ir jas išlaužė.

Išsyk atsitrenkė į kondicionuoto oro sieną. Virtuvėje tebestovėjo pusryčių lėkštės, ant šaldytuvo kabojo atostogų nuotraukos ir kontroliniai darbai su gerais pažymiais.

Iš treningo kišenės Mila išsitraukė juodą plastikinį futliarą. Jame buvo sagos dydžio mikrokamera, iš kurios kyšojo laidas, veikiantis kaip siųstuvas. Pasitelkusi belaidę sistemą ir internetą ji galėjo per atstumą stebėti tai, kas dedasi namuose. Reikėjo tik surasti tinkamiausią vietą. Mila žvilgtelėjo į laikrodį ir ėmė atidžiai dairytis po kitus kambarius. Kadangi labai skubėjo, nusprendė susitelkti į tuos, kuriuose šeima leido daugiausia laiko.

Svetainėje šalia sofų ir televizoriaus stovėjo inkrustuoto riešutmedžio knygų spinta. Vietoj knygų joje buvo advokato Konerio garbės raštai, pelnyti už profesinę veiklą teisme arba už aktyvumą bendruomenėje. Jis buvo pavyzdingas, labai gerbiamas miestietis. Ant vienos lentynos puikavosi ir čiuožimo ant ledo trofėjus, kurį laimėjo vyresnioji duktė. Milai pasirodė, kad tai puiki mintis pasidalyti apdovanojimų erdve su kitu šeimos nariu.

Ant židinio atbrailos stovinčioje nuotraukoje besišypsanti ir darni Konerių šeima vilkėjo patogius raudonus megztinius – visi vienodus. Greičiausiai tai buvo šeimos tradicija, tęsiama per kiekvienas Kalėdas. Mila niekuomet negalėtų pozuoti tokiam portretui, jos gyvenimas buvo pernelyg kitoks. Ji buvo kitokia. Tada greitai nusuko žvilgsnį, nes vaizdas buvo nepakenčiamas.

Paskui nutarė patikrinti viršutinį aukštą.

Lovos miegamuosiuose buvo nepaklotos ir laukė sugrįžtant ponios Koner, kuri metė karjerą, kad galėtų atsidėti namams ir dukroms. Mila tik greitai žvilgtelėjo į mergaičių kambarius. Tėvų miegamajame spinta buvo pravira. Mila stabtelėjo pasižiūrėti į ponios Koner drabužius. Ją domino laimingos motinos gyvenimas. Milos viduje tarsi veikė antikūnas, nukenksminantis jausmus, todėl ji negalėjo žinoti, koks tai jausmas. Bet įsivaizduoti – taip.

Vyras, dvi dukterys, patogus ir saugus kaip lizdas namas.

Akimirką Mila pamiršo paieškų tikslą ir atkreipė dėmesį į tai, kad kai kurie drabužiai, sukabinti ant pakabų, buvo kito dydžio. *Net ir gražuolės sutorėja*, – patenkinta pagalvojo ji. Jai taip nenutikdavo. Buvo labai liekna. Šiaip ar taip, turint omenyje plačius drabužius, kuriais Koner slėpė papildomus kilogramus, jai turėjo būti nelengva susigrąžinti idealias linijas. Staiga Mila susivokė, ką daro. Ji prarado kontrolę. Užuoat ieškojusi pavojų, pati tapo pavojumi šeimai.

Pašaline, kuri braunasi į gyvenamąją erdvę.

Maža to, ji prarado laiko nuovoką, ir ponია Koner jau galėjo būti pakeliui namo. Taigi nedelsiant nusprendė, kad geriausia mikrokamerą bus palikti svetainėje.

Pačią tinkamiausią vietą ji rado knygų spintoje su šeimos trofėjais. Dvipuse lipniaja juostele pritvirtino įtaisą taip, kad kaip įmanoma geriau paslėptų jį tarp kitų daiktų. Tačiau besidarbuojant dešinę jos regos lauko kampą užkliudė raudona dėmė, panaši į žybsinčią švieselę ant sienos virš židinio.

Mila atsigržžė ir vėl pažvelgė į šeimos nuotrauką su kalėdiniais megztiniais, nuo kurios prieš tai dėl absurdiško pavydo greitosiomis nusuko žvilgsnį. Geriau įsižiūrėjus, idiliškame paveikslėlyje buvo defektų. Ypač ponios Koner akyse – jose lyg negyvenamo namo languose glūdėjo tyla. Atrodė, kad advokatas Koneris stengiasi atrodyti labai laimingas, bet žmonos ir dukterų apkabinimas spinduliavo ne saugumą, o veikiau savininkiškumą. Toje nuotraukoje buvo ir dar kai kas, bet Mila neįstengė išvelgti kas. Konerius supanti netikra laimė slėpė kažką blogo. Paskui ji pamatė.

Mergaitės buvo teisios. Tarp jų gyveno vaiduoklis.

Nuotraukos fone vietoj knygų lentynos, pilnos garbės raštų, buvo durys.